

N:o 2.

Ank. till Riksd. kansli den 11 febr. 1907, kl. 4 e m.

Utlåtande, i anledning af väckt motion om skrifvelse till Kungl.

Maj:t angående upphörande af inteckningsförnyelse.

Uti en inom Andra Kammaren väckt, till lagutskottet hänvisad, motion, n:o 70, anför herr E. O. Magnusson:

»Den i lag föreskrifna bestämmelsen, att inteckning för fordran skall förnyas inom hvar tionde år, har ofta blifvit klandrad. Gifvet är, att en sådan bestämmelse måste vara högst betungande såväl för låntagaren, hvilken direkt eller indirekt får betala kostnaderna för sin inteckningsförnyelse, som ock för långifvaren, hvilken måste noga öfvervaka att en dylik förnyelse ej försummas, enär säkerheten i så fall ofta kan blifva illusorisk.

Olägenheterna af ifrågavarande lagbestämmelse hafva hitintills tydligast framträdt inom hypoteksföreningarne, där förnyelsekostnaden för en inteckning på huru obetydligt belopp som helst, uppgår till afsevärda belopp, och hvarje inteckning måste förnyas minst fyra gånger, enär ett lån icke, äfven om låntagaren så kunnat, fått inbetalas annorlunda än under en tidrymd af 40 à 41 år.

Sedan s. k. egnahemslån numera börjat utlämnas till arbetare för att bereda dem tillfälle till förvärfvande af egna hem, och dessa lån äro afsedda att återbetalas under loppet af 25 à 30 år, komma äfven alla dessa låntagare att drabbas af kostnader för förnyelse af sina inteckningar hvar tionde år.

Jag är ej i tillfälle att ens tillnärmelsevis kunna uppgifva beloppet af den kostnad, som för inteckningsförnyelser årligen drabbar den del af fastighetsägarne, hvilka äro nödgade anlita fastighetskrediten, men visst är, att denna kostnad är högst betydlig och kommer att i afsevärd grad stiga, såframt egnahemslanerörelsen får den omfattning, som vi alla hoppas.

I närvarande tid, då, och det med rätta, så mycket göres för att äfven den minst bemedlade må kunna få ett eget hem, en egen liten fastighet, synes det vara skäl uti att förenkla bestämmelsen om dessa inteckningsförnyelser, för hvilkas oförändrade kvarstående i vår lagstiftning ej torde kunna anföras andra skäl än sådana, som äro att hänföra till det sedvanliga mångskrifveriet.

Huruvida bestämmelsen om förnyelse af inteckning lämpligast bör helt och hållet upphävas, eller den tid, inom hvilken förnyelse skall ske, endast utsträckas till t. ex. 20 eller 30 år, tilltror jag mig icke att afgöra, utan synes en närmare utredning härom böra verkställas.

Säkert är emellertid, att de, hvilka frågan berör, skola med tillfredsställelse se, hvilketdera af dessa alternativ, som vunne statsmakternas bifall.

På grund af hvad sålunda anförts, får jag värdsamt föreslå, att Riksdagen ville i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, det täcktes Kungl. Maj:t låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag därom att nuvarande lagstadgande, att inteckning för fordran skall för dess bibehållande vid gällande kraft inom hvar tionde år förnyas, må kunna upphävas eller att tiden, inom hvilken förnyelse skall ske, må kunna utsträckas.»

I motionen hafva instämt herrar *J. P. Persson* i Hult och *P. M. Olsson* i Blädinge.

Lagutskottet har inhämtat, att lagberedningen i den del af förslaget till jordabalk, som är afsedd att följa på den för Riksdagen nyligen framlagda angående lag om nyttjanderätt till fast egendom m. m., och hvilken redan under loppet af innevarande år lär komma att till Kungl. Maj:t öfverlämnas, har för afsikt att under viss förutsättning föreslå upphörande af inteckningsförnyelse. Under sådana förhållanden anser utskottet ett initiativ från Riksdagens sida i frågan ej af behovet påkalladt och hemställer förty,

att ifrågavarande motion icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 11 februari 1907.

På lagutskottets vägnar:

C. A. SJÖCRONA.

Herr *Cederberg* har begärt få antecknadt, att han icke deltagit i detta ärendes behandling inom utskottet.